

IGAZ JÓTÉKONYSÁG

Kedves F. testvér és testvérnő! {4T 55}

Megpróbálom papírra vetni, amit az Úr föltárt felöletek. Mert meggyőződésem, hogy eljött az ideje, hogy gyülekezetetek rendbe szedje szívét, és szorgalmasan fáradozzék az örökkévalóság számára. Mindketten szeretitek az igazságot, engedelmeskedni akartok annak, csak tapasztalatlanok vagytok. Közölték velem, hogy az Úr oly körülmények közé helyez majd titeket, ahol próbára tesznek, és vizsga elé állítanak, s ahol azok a jellemvonásaitok kerülnek fősínpadra, amelyekről nem tudtok. {4T 55.1}

Sokan, akiket sosem helyeztek próbára tevő körülmények közé, nagyszerű kereszténynek látszanak, életük pedig kifogástalannak. De Isten azon jellemvonásait is látja, amelyeket előbb föl kell tárnia előttük, mielőtt maguk fölismernék, s helyesbítenék azokat. Simeon a Szentlélek ihletésére jövendölt. Így szólt Máriához Jézus felől: „Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izráelben: jel, amelynek ellene szegülnek s a te lelkedet is tör járja át – hogy így sok szív érzése megnyilvánuljon.” Isten gondviselése különböző helyzetekbe visz, hogy az értelem olyan képességeit hívja életre, melyek célja, hogy különféle körülményekkel fejlesszék jellemünket. „Aki az egész törvényt meg-tartja, de egy dologban vét, az egész ellen vétkezik.” Hitvalló keresztények feddhetetlen életet élhetnek, ami a külső látszatot illeti, hanem ha a külső körülmények teljesen más helyzetbe vetik őket, akkor olyan erős jellemvonások bukkannak fősínpadra, melyek rejtve maradtak volna, ha körülményeik a régiben maradtak volna. {4T 55.2}

Az Úr közölte, hogy önző vonásaitok vannak, melyek ellen szigorúan őrizkednetek kell. Az a veszély fenyeget, hogy úgy tekintitek jóléteket és kényelmeteket, mint aminek semmi köze mások jólétéhez. Nincs meg bennetek a magatok megtagadásának az a lelkülete, mely isteni példaképünkre hasonlít. Ápoljátok hát magatokban a jótékonykodást, ami majd jobban összhangba hoz Krisztus önzetlen jótékonyosságának szellemével. Több emberi melegségre kell szert tennetek. Természetünknek egyik olyan vonása ez, melyet Isten azért adott, hogy nagylelkűek és szeretetteljesek legyünk ismerőseink iránt. – Megtaláljuk ezt olyan férfiakban és nőkben is, akiknek szíve nem egy a Krisztuséval, s valóban szomorú látvány, ha hitvalló követőiből hiányzik a kereszténység e nagyszerű, elengedhetetlen rész. Nem követik a példaképet, Jézust, ezért lehetetlen az ő mását tükrözniük életükkel és viselkedésükkel. {4T 56.1}

Mikor az emberbaráti melegség szeretettel és jótékonyossággal elegyedik, s ha Jézus Lelke szenteli meg azt, ez oly része, mely sok jót tud eredményezni. Akik ápolják magukban a jótékonykodást, nemcsak másokért végeznek jó munkát, hanem a maguk javát is előmozdítják, mert megnyitják szívüket az igaz jótékonyság áldott hatásának. Minden másokra árasztott fénysugár az ő szívükre is visszatükröződik. A szomorkodókhoz szólt minden nyájas, együtt érző szó, az elnyomottak enyhítésére tett minden lépés, minden ajándék, mely embertársaink szükségletét látta el, ha Isten dicsőségére tesszük, az adományozónak is áldásokat eredményez. Akik ezt teszik, a menny törvényének engedelmeskednek, s Isten tetszése a jutalmuk. Az öröm, hogy jót te-szünk másokkal, melegséget támaszt bennünk, mely átáramlik idegeinken, gyorsítja a vérkeringést, szellemi, valamint testi egészséget támaszt. {4T 56.2}

Jézus jól ismerte a jótékonyagnak az adakozó szívére s életére tett jó hatását, ezért is igyekezett tanítványai értelmébe vésni az ezen erény gyakorlásából fakadó áldásokat. Ő mondja: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” Szemlélteti is a jókedvű adakozás lelkületét, melyet barátaink, embertársaink, és ismeretlenek iránt kell tanúsítanunk, a Jeruzsálemből Jerikóba igyekvő, de rablók kezére került utasról mondott példázatában, akit „kifosztottak, véresre vertek, és félholtan otthagytak.” Annak ellenére, hogy a pap és a lévita magasrőptű istenfélelmet vallott, a szenvedő ember mégsem készítette szívüket gyöngéd szánakozásra. Az arra utazó samáriai, noha nem hangoztatott ily magasrőptű igazságosságot, megszentelődést, látta az idegen baját nem csupán üres kíváncsisággal vette szemügyre, hanem a szerencsétlent ismerte föl benne, és megesett rajta a szíve. Máris „odament hozzá” olajat, és bort öntött sebére, s bekötözte azokat. Aztán föltette teherhordó állatára, szállására vitte, és gondját viselte. Másnap pedig a gazda gondjaira bízta, azonfelül megígérte, hogy visszatért mindent megfizet, amit a gazda a sérülte költ. Krisztus megkérdezte: „Mit gondolsz, a három közül melyik a felebarátja annak, aki a rablók kezére került? Aki irgalmasságot cselekedett vele, felelte az. Jézus így szólt hozzá: Menj, és tégy hasonlóképpen.” {4T 56.3}

Jézus itt azokra az erkölcsi köteleességekre akarta nevelni tanítványait, melyekkel az ember embertársának tartozik. Aki elhanyagolja a tanításban szemléltetett elveket az nem tartja meg a parancsokat, hanem akár a lévita, megszegi Isten törvényét, bárha tettei is hogy tiszteli azokat. Vannak akik, akár a samáriai, noha nem kérkednek magasröptű istenfélelemmel, mégis erősebben él ez bennük, mint némelyekben, akik bár vallják, hogy szeretik Istent, mégsem tesznek jót teremtményeivel. {4T 57.1}

Akik valóban annyira szeretik embertársukat, mint magukat, azok igenis tudatában élnek felelősségeiknek, és a kötelezettségeknek, melyeket a szenvedő emberiség támaszt irántuk. Ezek meg is valósítják életükben Isten törvényének elveit. „Akkor odalépett egy törvénytudó és próbára akarta tenni. Mester, mondta, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre? Ő megkérdezte: Mit szab a törvény? Hogyan olvasod? Az így válaszolt: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; felebarátodat pedig, mint magadat. Helyesen feleltél, dicsérte meg, tégy így, és élni fogsz.” Krisztus itt rámutatott a törvénytudó előtt, hogy Istent szeretni teljes szívünkkel, és embertársunkat, mint magunkat – ez az istenfélelem igaz gyümölcse. „Tégy úgy” – mondta neki. Ne csupán higgy, hanem cselekedd is „és élni fogsz”. Nem az tesz valakit kereszténnyé, ha vallja, hogy hisz Isten törvényének követelményeiben, hanem ha cselekszi is a törvényt. {4T 57.2}

A példázatban Krisztus a samáriait magasztalja a pap és lévita fölé, holott ez a kettő pontosan ragaszkodott a tíz parancs betűjéhez. A samáriai a parancsok szellemének engedelmeskedett, míg a másik kettő megelégedett a fellengzős hitvallással. De mit ér a hit cselekedetek nélkül? Mikor az Isten törvényét hirdető szilárdan a törvényelveire helyezik lábukat, mikor bebizonyítják, hogy nemcsak névleg, hanem szívből hűségesek; majd ha a mindennapi életben megvalósítják Isten parancsainak lelkületét – ha igaz jóakarattal lesznek az emberek iránt, akkor oly erkölcsi hatalommal rendelkeznek, mely megmozdítja a világot. Akik vallják, hogy ragaszkodnak Isten törvényéhez. Azoknak lehetetlen helyesen képviselni a szent tízparancsolat elveit, ha megvetik szent utasítását, hogy úgy szeressék embertársaikat, mint magukat. {4T 58.1}

A tízparancsolatról elmondható legékezebb igehirdetés, ha cselekedjük azokat. Tekintsük személyes kötelességünknek az engedelmisséget. E kötelesség elhanyagolása égbekiáltó bűn. Isten kötelezettséget hárít ránk, nemcsak magunknak biztosítani a mennyet, hanem másoknak is megmutatni az utat gondolkodásunkkal, önzetlen szeretetünkkel; Krisztushoz vezetnünk a hatáskörünkbe kerülőket. Riasztó az elveknek sok hitvalló keresztény életét jellemző, egyedülálló hiánya. Isten törvényének ez a semmibe vevése kedvét szegi azoknak, akik elismerik a törvény szent követelményeit Sok esetben pedig el-riasztja az igazságtól azokat, akik elfogadják azt. {4T 58.2}

A helyes önismerethez bele kell tekintenünk a tükörbe, s ott fölismerve hibáinkat, igényt kell tartanunk Krisztus vérére, a bűnért és tisztátalanságért megnyitott forrásra, melyben tisztára moshatjuk jellemruhánkat, és eltávolíthatjuk a bűn szennyét. Sokan mégsem készek fölismerni és kiküszöbölni tévedéseiket; nem akarják igazán megismerni magukat. {4T 58.3}

Ha magasztos erkölcsi és lelki kiváltságot szeretnétek elérni, akkor annak kell élnetek. Személyes kötelezettség terhel minket a társadalom iránt, hogy ezt tegyük – hogy egyre Isten törvénye mellett tegyünk jó benyomást. Úgy fényljék világosságunk, hogy mindenki láthassa, hogy az örömhír messzemenően kihat szívünkre és életünkre, – hogy engedelmeskedjünk azok parancsainak, – hogy egyetlen elvét sem rontjuk meg. Nagymértékben felelősek vagyunk a világnak a körülöttünk élők lelki üdvösségéért. Szavaink és tetteink mindig Krisztus mellett vagy ellen kardoskodnak, s azon törvény mellett, mely igazolásáért Krisztus a földre jött. Hadd lássa a világ, hogy nem szűkültünk le önzőn a magunk érdekeire és vallásos gyönyörűségére, hanem nagylelkűek vagyunk, szeretnénk, ha az igazság által megszentelődve, ők is kivennék részüket áldásainkból és kiváltságainkból. Hadd lássák, hogy a vallás, melyet hirdetünk, nem rekeszt be minket, nem fagyasztja be lelkünk útjait, szóval nem tesz minket rideggé és követelőzővé. Aki csak vallja, hogy megtalálta Krisztust, szolgáljon, amint ő tette, az ember javára. Ápolja magában a bölcs jótékonyság szellemét. Akkor majd sok olyan embert fogunk látni, akik követik a tanításunkból és példánkból előtündöklő világosságot. {4T 59.1}

Ápoljuk a nyájasságot, s vessük alá magunkat a lelkiismeret uralmának. Az igazság szelleme jobb férfiakat és nőket nevel e lelkület szívükbe fogadóitól. Kovászként hat ez, míg egész lényünket elveinek színvonalára nem

emeli. Kitarja szívünket azelőtt, amit a kapzsiság befagyasztott. Megnyitja kezünket, melyet az előtt sosem nyitottunk meg az emberi szenvedés előtt. Szeretet és gondoskodás tündöklék elő annak gyümölcseként. {4T 59.2}

Isten elvárja, hogy mindannyian legyünk önfeláldozó munkások. Az igazság minden része gyakorlatilag alkalmazható mindennapi életünkre. Boldog, aki meghallja, de meg is tartja az Úr szavát. Nem elég hallanunk, cselekednünk kell, meg is kell tennünk. A parancsolatok cselekvése az, amiben nagy jutalom rejlik. Akik a gyakorlatban szeretetükkel, és a szegények, szenvedők, szerencsétlenek iránti könyörületes tettekkel bizonyítják jótékonyosságukat, nemcsak a szenvedők szenvedésén enyhítenek, hanem nagyot lendítenek a maguk boldogságán is. S arra az útra léptek, hogy biztosítsák lelkük és testük egészségét is. Ézsaiás félreérthetetlenül ecseteli, hogy mi kedves Istennek és miért áldja meg népét. {4T 59.3}

„Hát nem az-e a böjt, a mit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete? Nem az-e e, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat? Akkor fölhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ... Akkor kiáltasz és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: íme itt vagyok. Ha elveted közüled az igát, és megszűnsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni. Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megelégit: föltámad sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél; És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégit lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy.” {4T 60.1}

Jelentős az értelem és a test közti összefüggés. Mikor az egyiket érinti valami, egyúttal a másokra is kihat. Az értelem állapotának komoly köze van testi szervezetünk egészségéhez. Ha a gondolkodásunk fölszabadult és boldog, a helyesen cselekvés tudata, és az elégedettség, hogy boldoggá teszünk másokat is, olyan jó kedélyt teremt, mely egész szervezetünkre kihat. Szabadabban kering tőle a vérünk, és fölfrissíti egész testünket. Isten áldása gyógyító hatású, s akik abban bővölködnek, hogy mások javára éljenek, azok mind szívükben, mind életükben csodálatos áldásokat nyernek el. {4T 60.2}

Kedves fivérem és nővérem, ha jobban a másokról való gondoskodás vágányára terelnétek gondolataitokat, lelki életetek is komolyabb áldásokat élne meg. Nagyon kevés bennetek az emberbaráti szeretet. Nem viselitek szíveteken a mások baját. Ridegen távol tartjátok tőlük magatokat. Szigorúak, követelőzők, lehangolóak vagytok. Az a veszély fenyeget, hogy a mások lelkiismeretévé léptetitek elő magatokat. Sajátos elképzeléseitek vannak a keresztény kötelességekről, a helyes viselkedésről, s másokat is a magatok elképzeléseikhez mérték, holott túlnyúlik annak határain, ami helyénvaló. {4T 61.1}

Mások oly nézetekkel, vagy erős vonásokkal rendelkeznek, melyeket lehetetlen összeegyeztetni sajátos nézeteitekkel. Nektek is vannak hibáitok és gyöngéitek, csakúgy, mint testvéreiteknek. Jó lenne, ha nem feledkeznétek meg erről, mikor véleménykülönbségek támadnak. Helytelen viselkedésetek olyan súlyos a szemükben, mint az övék a tietekben. Legyetek hát olyan elnézők irántuk, amilyenek őket szeretnétek, hogy legyenek irántatok. Mindkettőtöknek nagyobb szeretetre és szánalomra van szüksége mások iránt. Olyan szeretetre, olyan szánakozásra, mint Jézusé volt. Otthon is legyetek nyájasak, szóljatok gyöngéden gyerekekhez, vegyétek körül szeretettel, nehogy hozzákérgesedjék folytonos gáncsoskodásotokhoz. {4T 61.2}

Ápoljátok magatokban Krisztus szeretetét és hosszútűrését. A mások indítékai és viselkedése fölötti fölügyelésekkel, s gyanakvó szellemetekkel gyakran lerontjátok a jót, amit tesztek. Olyan lelkületet tápláltok, mely lehűti az embereket, mely taszít, ahelyett, hogy vonzana és meggyőzne, Igyekeztek oly megbocsátóvá válni, mint amilyenek másokat szeretnétek látni. Véleményetek és útjaitok önző szeretete nagymértékben megsemmisíti arra ható erőtet, hogy megvalósítsátok a jót, amit szeretnétek. {4T 61.3}

F. testvérnő! Nagyon szeretsz uralkodni. Igen sértődékeny is vagy. Ha valaki keresztelje utadat, rettentően sértve érzed magadat, mert nem él benned szelíd és tanítható lelkület. Örködj ébren ezen a ponton. Szóval alaposan meg kell változnod, mielőtt jó légkört áraszthatnál. A benned megnyilvánuló lelkület, – ha továbbra is melengeted –, csak nyomorulttá fog tenni. Észreveszed a mások hibáit, s olyan mohón akarsz javítani rajtuk,

hogy ballépéseidet észre sem veszed. Ezért nehéz lesz eltávolítani a szálkát a testvéred szeméből, amíg gerenda homályosítja el a te látásodat. Isten nem akarja, hogy lelkiismeretedet mások mérvadójává tedd. Kötelesség vár hát rád, hogy légy vidám, ápolj magadban az önzetlen érzéseket, míg csak az nem lesz a legnagyobb örömed, ha magad körül mindenkit boldoggá teszel. {4T 61.4}

Mindketten lágyítsátok meg szíveteket, itassátok át Krisztus lelkületével, hogy amíg a jó kedély és jótékonyság légkörében éltek, a körülöttetek élőknek is segíthettek, hogy ők is egészségesek s boldogok legyenek. Azt képzelitek, hogy a jó kedély nem egyezik Krisztus vallásával. Ez azonban tévedés. Rendelkeznünk lehet igaz, keresztény komolysággal, ugyanakkor vidám és nyájas lehet a viselkedésünk. A keresztény erények egyike a nyegle tréfálkozástól és sikamlósságtól mentes jó kedély. Őrizkedjétek, nehogy szűk látókörűen fogjátok föl a vallást, vagy a másokra gyakorolt jó hatásokat korlátozzátok, hogy Isten hűtlen intézői legyetek. {4T 62.1}

Szokjatok le a rendreutasítgatásról és a gáncsoskodásról. Nem vagytok alkalmasak embereket inteni. Szavaitok sebeznek, s elszomorítanak csupán – nem gyógyítanak, és nem változtatják meg az embereket. Győzzétek le e szokást, hogy minden apróságba belekössetek, ami, szerintetek nem helyes. Legyetek nagylelkűek, elnézők és szeretetteljesek, mikor embereket és dolgokat ítélték meg. Nyissátok meg szíveteket a világosság előtt. Ne feledjétek, hogy a kötelességnek ikertestvére is van – a szeretet. Ezek együtt csaknem mindent el tudnak érni, de külön-külön egyikük sem képes a jóra. {4T 62.2}

Helyes, ha mindketten ápoljátok a becsületességet, s ahhoz ragaszkodtok, amit helyesnek tartotok. A kötelesség egyenes ösvénye úgy legyen a tietek, hogy magatok választjátok. A gazdagság, a szórakozások, és barátság szeretete sose vegyen rá akár egyetlen igaz elv föladására. Legyetek szilárdak, mikor a fölvilágosult lelkiismeretek parancsait és a kötelességről alkotott fölfogásokat követitek. Mégis őrizkedjétek az elvakultságtól és előítélettől. Ne váljatok farizeusi lelkületűvé. {4T 62.3}

Most vetitek a magot az élet szántóföldjébe. Amit most vettek, azt is fogjátok learatni. Minden gondolatotok, lelketek minden érzelme, minden kiejtett szavatok, minden cselekedet magvetés, mely vagy jó, vagy rossz gyümölcsöt terem. Nincs messze az aratás ideje. Minden cselekedetünk fölülvizsgálatra megy Isten elé. Minden tettünk és indítóokunk, melyek tetteinket kiváltották, nyitva lesz az angyalok és Isten tekintete előtt. {4T 63.1}

Ha csak lehet, jussatok egyetértésre testvéreitekkel. Adjátok át magatokat Istennek. A szigorúságot, a szőrszálhasogatásra való hajlamot hagyjátok abba. Mondjátok le e lelkületről, fogadjátok el helyette drága Megváltónk lelkületét. Nyúljatok föl, ragadjátok meg a kezét, hogy érintése életre keltsen, s páratlan jellemének vonásaival töltsön meg. Megnyithatjátok szíveteket szeretete előtt, hatalma átalakíthat benneteket, kegyelme erőtök lehet. Akkor majd sok jó hatás árad belőletek. Akkor erkölcsi erőtök helyt tud állni a jellem legszigorúbb próbáján is. Becsületességetek ártatlan és megszentelt lesz. Akkor fölragyog világosságtok, mint a hajnal. {4T 63.2}

Érezzetek együtt másokkal. Krisztus a példaképünk. Urunk azonosította magát a szenvedő emberiséggel; mások ínségét mindig a maga ügyének tekintette. Mikor testvérei szenvedtek, együtt szenvedett velük. Tanítványait érő bármily megvetés vagy mellőzés annyit jelent, mintha Krisztus ellen követnének el. Ezért is mondja: Éhes voltam, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom. {4T 63.3}

Kedves testvér és testvérnő, törekedjétek kiegyensúlyozottabb jellemre. Egyetlen fontos vonás gonosz volta csaknem tehetetlenné tudja tenni az egész jellemet. Minden gondolattal, szóval és tettel azon elveket valósítsátok meg, melyeket vallotok. Feszítsétek meg magatokat, s egész valótokat rendeljétek az Úr alá. {4T 63.4}

A gyülekezet roppant ínséget szenved a szeretetben és az emberségben. Némelyek ragaszkodnak a rideg, hűvös tartózkodáshoz, vaskalapos méltósághoz, noha e lelkület elriasztja ismerőseiket. Ez a szellem ragályos; olyan légkört teremt, amely leperzseli a jó iránti buzgóságot, a jó elhatározásokat; megtorpanítja az emberi szánakozás, baráti érzés és szeretet természetes, magától fakadó hullámain; az ilyen légkörben az emberek kényszeredetté válnak, baráti és bőkezű vonásaik pedig elsenyvednek a gyakorlás hiánya miatt. Nem csupán a lelki egészség sínyli meg, hanem a testi egészség is megszenvedi ezt a természetellenes elnyomást. Az ilyen

barátságatlan léghő sívársága és hidegsége az arcukon is visszatükröződik. A jótékony és szeretetteljes emberek arca ragyog az igazi jószág sugaraitól, de akik nem kedvelik a szeretetteljes gondolatokat és önzetlen indítékokat, azok arckifejezésükön viselik a szívükben melengetett érzéseket. {4T 63.5}

F. testvérnő, húgod iránti érzéseid nem Istennek tetsző. Testvéri szeretetet vár tőled, s kevesebb rendreutasítást és szőrszálhasogatást. Bánásmódod lehangolttá teszi húgodat, s aggasztja őt, ami árt az egészségének. Vigyázz, nehogy elcsüggedsz tulajdon húgodat. Semmit el nem viselsz tőle, zokon veszed, ha bármi olyat mond, ami keresztetni látszik utadat. {4T 64.1}

Húgodnak elég nehéz a természete. Rá is lelki kötelesség vár még e téren. Legyen engedékenyebb. Nem várhatod, hogy jó hatással légy rá, míg ennyire követelőző vagy, s ennyire hiányzik belőled a szeretet és szánakozás a tulajdon, édes húgod iránt, aki még egyazon hitet is vall veled. Mindketten hibázatok. Mindketten helyet engedtetek az ellenségnek és rigolyáitoknak, s ezek sokat rontanak egymás iránti érzelmeiteken és viselkedéseiken. {4T 64.2}

F. testvérnő, hajlamos vagy, hogy parancsolgass a férjednek, húgodnak és egész környezetednek. Húgod sokat szenved emiatt. Ha átadta volna magát Istennek, ha benne bízott volna, akkor el tudta volna viselni. Mégsem Istennek tetsző, amint húgoddal bánasz. Természetellenes, de helytelen is. Neki sem makacsabb a természete, mint a tied. Mikor két ilyen erős természetű összetalálkozik, az igen nehéz mind a kettőnek. Mindketten újra térjetelek meg, és alakuljatok át Isten hasonlatosságára. Ha már tévedsz, inkább tévedj a könyörület és a hosszútűrés, mint a türelmetlenség oldalán. {4T 64.3}

Elnéző lépések, enyhe válaszok, nyájas szavak sokkal alkalmasabbak az átalakításra, javításra és megmentésre, mint a szigor és az erőszak. A ridegség elérhetetlenné tehet számodra embereket, másrészt a békülékeny szellem eszközül szolgálhat, hogy magadhoz láncold őket, s alkalmad nyílhat megalapoznod, őket a helyes ösvényen. Téged is éltesen a megbocsátó lelkület, s ismerd el a körülötted élők minden jó szándékát és jócselekedetét. Dicsérd meg férjedet, gyermekedet, húgodat és mindenkit, akivel barátkozol. A folytonos gáncsoskodás megmetyeljezi és elszomorítja mások életét. {4T 65.1}

Ne hozz szégyent a keresztény vallásra irigységeddel és türelmetlenségeddel, azzal, hogy nem tűröd az ellentmondást. Mert ez nem teszi kedvessé előttük hitedet. Helytelen álláspontja felőli korholással még senkit sem mentettek meg. Sőt, sokakat elijesztettek már így az igazságtól, sokak szívét megkeményítették az igazság elfogadása ellen. A gyöngéd lelkület, a nyájas és megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőt, és sok bűnt eltakar. Isten elvárja, hogy oly szeretet éljen bennünk, mely „türelmes és jószágos.” {4T 65.2}

Krisztus vallása nem követeli meg jellemünk azonosságának elvesztését csak azt, hogy jelentős mértékben alkalmazkodjunk mások érzéseihez, mások útjaihoz. Sok olyan ember juthat el a vallásos, hit egységére, akiknek a világi ügyekben más a nézete szokása és ízlése. De ha Krisztus szeretete lángol lelkükben, ha egyazon mennyre, mint örök otthonukra várnak, akkor a 66 legédesebb és legértelmesebb közösségben, s a legcsodálatosabb egységben élhetnek. Alig akad két ember, akinek belső lelki világa azonos lenne. Ami az egyiknek próba, a másoknak talán egyáltalán nem az. Ezért a szívünk legyen mindig együttérzéssel teli, s izzon attól a szeretettől, mellyel Jézus viseltetett valamennyi testvére iránt. {4T 65.3}

Küzd le hajlamodat, nehogy követelőző legyél fiaddal szemben, nehogy a gyakori szidás kellemetlenné tegye neki a jelenlétedet, tanácsodat pedig gyűlöletessé. Láncold őt szívedhez, nem balga kényeztetéssel, hanem a szeretet selyemköteleivel. Határozott, mégis nyájas lehetsz. Krisztus legyen a segítő. A szeretet az a mágnes, mellyel szíveket vonzhatsz magadhoz, s áldásos léghőöd megalapozhatja őket a jó és helyes úton. {4T 66.1}

Már előbb óvva intettelek a gáncsoskodás szellemétől, és most újra óvlak e hibától. Krisztus olykor szigorúan megintette az embereket, és némely esetben nekünk is ezt kell tennünk; de sose feledjük, hogy Krisztus pontosan ismerte a megdorgáltak helyzetét, s hogy mennyi intést bírnak elviselni, és mennyire volt szükség, hogy helyre hozza őket. Azt is pontosan tudta, miként szánja a tévelygőt, vigasztalja a szerencsétlent, bátorítsa a gyöngét. Tudta, hogyan tartson vissza lelkeket a kétségbeeséstől, hogyan ébresszen reménységet – mert pontosan ismerte az emberek indítékait, s külön megpróbáltatásait. Krisztus nem követhetett el hibát. {4T 66.2}

Csakhogy mi rosszul ítéelhetjük meg az indítékokat; minket megcsalhat a látszat, azt képzelhetjük, hogy helyeset teszünk, ha megfeddjük a helytelenséggel, de túlzásba vihetjük, túl szigorúan bírálhatunk. Így sebet ejthetünk ott, ahol gyógyítani szerettünk volna; vagy szánhatunk valakit, s tudatlanul bár, de ellensúlyozhatjuk a jól megérdemelt és időszerű intést. A mi ítéletünk helytelen lehet, Jézus viszont elég bölcs volt, hogy soha ne tévedjen. Ő szánakozva intett meg, és isteni szeretettel szerette azokat, akiket megdorgált. {4T 66.3}

Az Úr elvárja, hogy vessük alá magunkat akaratának, s lelkülete csillapítson le minket, szenteljen meg a szolgálatára. Föltétlenül tegyük félre énünket, bogarainkat, s föltétlenül győzzük le mindahány jellemhibánkat, amint Krisztus is győzött. E kötelességünk teljesítéséhez naponta meg kell halnunk énünknek. Pál mondja: „Naponta meghalok” Ő minden egyes nappal újra megtért, további lépést tett a mennybe vezető úton. Isten csakis azt az utat hagyja jóvá, ha naponta győzelmeket aratunk az istenes életben. Az Úr kegyelmes, gyöngéd, szánakozó és bővölködik a megbocsátásban. Ismeri szükségleteinket és gyöngeségeinket, segíteni fog ingadozásainkban, ha rábízzuk magunkat, s ha hisszük, hogy megáld minket, s nagy dolgokat tesz majd értünk. {4T 66.4}

***** {4T 67}